TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 13. novembrī*

Apelācija — Eiropas Parlamenta deputāts — Pabalsti, lai segtu izdevumus, kuri radušies, pildot parlamentāros pienākumus — Nepamatotu maksājumu atgūšana — Piedziņa — Noilgums — Saprātīgs termiņš

Lieta C-447/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 2. augustā iesniedza

Riccardo Nencini , ar dzīvesvietu Barberino di Mudžello [*Barberino di Mugello*] (Itālija), ko pārstāv *M. Chiti*, *avvocato*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks –

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *S. Seyr* un *N. Lorenz*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētājs pirmajā instancē.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 19. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *R. Nencini* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Nencini* /Parlaments (T-431/10 un T-560/10, EU:T:2013:290; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru, pirmkārt, tā lietā T-560/10 noraidīja viņa prasības galvenokārt atcelt Parlamenta ģenerālsekretāra 2010. gada 7. oktobra lēmumu atgūt konkrētas summas, kuras apelācijas sūdzības iesniedzējs, kurš ir bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, ir saņēmis kā atlīdzību par ceļa un parlamentārās palīdzības izdevumiem un kuras ir tikušas nepamatoti izmaksātas, kā arī Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2010. gada 13. oktobra paziņojumus par parādu Nr. 315653, kā arī ikvienu citu ar tiem saistītu un/vai pirms tiem izdotu aktu, un pakārtoti nosūtīt lietu atpakaļ Parlamenta ģenerālsekretāram, lai tas no jauna taisnīgi noteiktu summu, kuras atgūšana tiek pieprasīta, un, otrkārt, ar kuru viņam tika piespriests atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus lietā T-560/10 un daļēji tos atlīdzināt lietā T-431/10.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–8. punktā, var rezumēt šādi.

3 Apelācijas sūdzības iesniedzējs bija Parlamenta deputāts Parlamenta sasaukumā no 1994. līdz 1999. gadam.

4 Pēc Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) veiktās izmeklēšanas Parlaments 2006. gada decembrī uzsāka pārbaudes procedūru par parlamentārās palīdzības un ceļa izdevumiem, tostarp attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

5 2010. gada 16. jūlijā Parlamenta ģenerālsekretārs pieņēma lēmumu Nr. 311847 par konkrētu summu, kas nepamatoti samaksātas kā atlīdzība par ceļa un parlamentārās palīdzības izdevumiem, piedziņas kārtību (turpmāk tekstā – "pirmais ģenerālsekretāra lēmums").

6 Pirmajā ģenerālsekretāra lēmumā, kurš bija uzrakstīts angļu valodā, tika uzskatīts, ka kopējā summa, kura saskaņā ar tiesisko regulējumu par Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām apelācijas sūdzības iesniedzējam deputāta statusā bija samaksāta nepamatoti, bija EUR 455 903,04 apmērā (no kuras EUR 46 550,88 kā piemaksas ceļa izdevumiem un EUR 409 352,16 kā piemaksas parlamentārās palīdzības izdevumiem) (turpmāk tekstā – "apstrīdētās summas"). Apelācijas sūdzības iesniedzējam tika paziņots Parlamenta Finanšu ģenerāldirekcijas ģenerāldirektora 2010. gada 4. augusta paziņojums par parādu Nr. 312331 par apstrīdētās summas atgūšanu (turpmāk tekstā – "pirmais paziņojums par parādu").

7 2010. gada 7. oktobrī Parlamenta ģenerālsekretārs pieņēma lēmumu, kurš bija uzrakstīts itāļu valodā un kurš aizstāja pirmo ģenerālsekretāra lēmumu (turpmāk tekstā – "otrais ģenerālsekretāra lēmums"), un kuram bija pievienots Parlamenta Finanšu ģenerāldirekcijas ģenerāldirektora tās pašas dienas paziņojums par parādu Nr. 315653, kurš aizstāja pirmo paziņojumu par parādu attiecībā uz apstrīdēto summu (turpmāk tekstā – "otrais paziņojums par parādu"). Šie abi dokumenti apelācijas sūdzības iesniedzējam tika paziņoti 2010. gada 13. oktobrī.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2010. gada 24. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējs lietā T-431/10 apstrīdēja pirmo ģenerālsekretāra lēmumu, pirmo paziņojumu par parādu un ikvienu citu ar tiem saistītu un/vai pirms tiem izdotu aktu.

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2010. gada 10. decembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējs lietā T-560/10 apstrīdēja otro ģenerālsekretāra lēmumu un otro paziņojumu par parādu, kā arī pirmo ģenerālsekretāra lēmumu, pirmo paziņojumu par parādu un ikvienu citu ar tiem saistītu un/vai pirms tiem izdotu aktu.

10 Apelācijas sūdzības iesniedzēja vienlaicīgi iesniegtie pieteikumi par pagaidu noregulējumu tika noraidīti ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja rīkojumu *Nencini*/Parlaments (T-431/10 R, EU:T:2010:441) un rīkojumu *Nencini*/Parlaments (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Lietas T-431/10 un T-560/10 tika apvienotas rakstveida procesā, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai.

12 2012. gada 18. aprīļa tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējs informēja Vispārējo tiesu par atteikšanos no prasības lietā T-431/10.

13 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ņēma vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja atteikšanos lietā T-431/10 un tādējādi uzdeva izslēgt šo lietu no reģistra.

14 Vispārējā tiesa, lemjot par lietu T-560/10, uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi atcelt "ikvienu citu ar [otro ģenerālsekretāra lēmumu] saistītu un/vai pirms tā izdotu aktu" attiecās uz tikai sagatavojošiem aktiem un līdz ar to tie bija nepieņemami.

15 Vispārējā tiesa turklāt uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi atcelt otro paziņojumu par parādu attiecās uz tikai otrā ģenerālsekretāra lēmuma apstiprinošu aktu un līdz ar to tie bija nepieņemami.

16 Vispārējā tiesa, izskatot lietu pēc būtības, noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumus atcelt otro ģenerālsekretāra lēmumu.

17 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā T-560/10, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību, un katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus lietā T-431/10, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Apelācija

18 Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to ir noraidīti viņa prasījumi atcelt otro ģenerālsekretāra lēmumu;

— pakārtoti nodot lietu atpakaļ Parlamenta ģenerālsekretāram, lai tas taisnīgi noteiktu maksājamās summas apmēru, un

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus attiecībā uz tiesvedību Vispārējā tiesā abās lietās T-431/10 un T-560/10, kā arī tiesāšanās izdevumus par tiesvedību Tiesā.

19 Parlaments lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

20 Apelācijas sūdzības iesniedzējs savas apelācijas sūdzības atbalstam izvirza piecus pamatus. Pirmie četri pamati attiecas uz pamatojumu, ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņa argumentus attiecībā uz otrā ģenerālsekretāra lēmuma atcelšanu. Piektais pamats ir par Vispārējās tiesas piespriesto tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu gan lietā T-431/10, gan lietā T-560/10.

21 Parlaments uzskata, ka šie pamati ir nepieņemami vai nepamatoti.

Par apelācijas sūdzības prasījumiem, ciktāl tie attiecas uz piespriesto tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu lietā T-431/10

22 Jāatgādina, ka atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta otrajai daļai "apelāciju nevar iesniegt tikai par izdevumu apjomu vai pusi, kurai jāsedz šie izdevumi".

23 Šajā lietā ir jānorāda, ka lietā T-431/10 pārsūdzētā sprieduma rezolutīvajā daļā ir ietverts 3) un 4) punkts, kuros attiecīgi ir nolemts, ka šī lieta tiek izslēgta no Vispārējās tiesas reģistra un ka katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus minētajā lietā sedz pats.

24 Apelācijas sūdzības iesniedzējs ar šo apelācijas sūdzību tomēr apstrīd tikai tās pārsūdzētā sprieduma daļas pamatojumu, kura attiecas uz rezolutīvās daļas 4. punktu par tiesāšanās izdevumiem.

25 Kā izriet no iepriekš minētās Tiesas statūtu normas, tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas pārbaude nav Tiesas kompetencē (skat. it īpaši rīkojumu *Eurostrategies*/Komisija, C-122/07P, EU:C:2007:743, 24. punkts).

26 Apelācijas sūdzībā izvirzītie prasījumi, ciktāl tie attiecas uz piespriešanu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā T-431/10, nav pieņemami. Tādējādi apelācijas sūdzībā izvirzītie prasījumi, ciktāl tie attiecas uz šo lietu, ir jānoraida.

Par apelācijas sūdzības prasījumiem, ciktāl tie attiecas uz lietu T-560/10

Lietas dalībnieku argumenti

27 Apelācijas sūdzības iesniedzējs, kura apgalvojums pirmajā instancē par to, ka no viņa prasītais prasījums bija noildzis, netika atbalstīts, uzskata, izvirzot pirmo apelācijas sūdzības pamatu, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi šajā lietā piemērojamos noteikumus par noilgumu. Lai noteiktu noilguma termiņā sākumpunktu, Vispārējā tiesa, pirmkārt, esot kļūdījusies, interpretējot 73.a pantu Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulā (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OL 248, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2006. gada 13. decembra Regulu (EK, Euratom) Nr. 1995/2006 (OV L 390, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Finanšu regula"), un 85.b pantu Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulā (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 357, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2007. gada 23. aprīļa Regulu (EK, Euratom) Nr. 478/2007 (OV L 111, 13. lpp.; turpmāk tekstā – "Īstenošanas regula").

28 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka – citādi tiktu pārkāpti tiesiskās noteiktības un efektīvas aizsardzības principi – piecu gadu noilguma termiņš, kurš ir paredzēts hierarhiski augstākā tiesību normā, proti, Finanšu regulas 73.a pantā, ciktāl tas ir piemērojams laikposmam, kurā ir jānosaka

prasījumu tiesības, ir cita veida nekā termiņš, kas paredzēts Īstenošanas regulas 85.b pantā un kas ir piemērojams vienīgi laikposmam, kurā pret šo prasījumu tiek veikta piedziņa. Abu šo termiņu sākumpunkts līdz ar to nevarot būt tas pats, pretēji tam, kā uzskatīja Vispārējā tiesa.

29 Ja šādi ieteiktā interpretācija netiktu pieņemta, apelācijas sūdzības iesniedzējs, otrkārt, iebildes veidā norāda uz šo abu regulu prettiesiskumu, ciktāl ar tām nav ievēroti vispārīgie principi noilguma jomā un tiesiskās noteiktības un efektīvas aizsardzības principi, kā arī tiesības uz aizstāvību, kuras ir parādniekam. Apelācijas sūdzības iesniedzējs, treškārt, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā kā autonomu ir izvērtējusi argumentu, kuru viņš ir iesniedzis pamata par noilguma noteikumu pārkāpumu atbalstam un kura pamatā bija tas, ka Parlaments nebija ievērojis saprātīgu termiņu, lai noteiktu viņa prasījumu.

30 Parlaments uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams, jo, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs min tos pašus argumentus, kurus viņš iesniedza pirmajā instancē un saskaņā ar kuriem pastāvot divi noilguma termiņi. Otrkārt, iebilde par prettiesiskumu esot izvirzīta pirmo reizi apelācijas tiesvedībā.

31 Parlaments uzsver, ka minētais pamats katrā ziņā nav pamatots, jo Vispārējā tiesa pareizi ir piemērojusi pilnīgi nepārprotamos Finanšu regulas 73.a panta un Īstenošanas regulas 85.b panta noteikumus – pantus, kurus bija minējis pats apelācijas sūdzības iesniedzējs.

Tiesas vērtējums

– Par pirmā apelācijas sūdzības pamata, ciktāl tas attiecas uz Finanšu regulas 73.a panta un Īstenošanas regulas 85.b panta interpretāciju, pieņemamību

32 Saskaņā ar LESD 256. pantu, Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu un Tiesas Reglamenta 169. pantu apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma atbalstam. Šim nosacījumam neatbilst apelācijas sūdzība, kurā – pat neietverot argumentāciju, ar ko konkrēti identificēta pārsūdzētajā spriedumā pieļautā kļūda tiesību piemērošanā, – vienīgi atkārtoti vai burtiski atveidoti Vispārējā tiesā jau izvirzītie pamati un argumenti.

33 Savukārt, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, apelācijas tiesvedībā no jauna var tikt izskatīti pirmajā instancē pārbaudītie tiesību jautājumi. Faktiski, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādā veidā pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Vispārējā tiesā, minētā apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu.

34 Pirmais apelācijas sūdzības pamats tieši ir vērsts uz to, lai apstrīdētu Finanšu regulas un Īstenošanas regulas interpretāciju, kuru sniegusi Vispārējā tiesa, lai noraidītu pirmajā instancē izvirzīto pirmo pamatu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apšauba atbildi, kuru šī tiesa pārsūdzētajā spriedumā tieši sniedza uz tiesību jautājumu, attiecībā uz kuru var attiekties Tiesas pārbaude apelācijas tiesvedībā.

35 Tādējādi pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jāatzīst par pieņemamu, ciktāl tas attiecas uz Vispārējās tiesas sniegto Finanšu regulas 73.a panta un Īstenošanas regulas 85.b panta interpretāciju.

– Par pirmā apelācijas sūdzības pamata, ciktāl tas attiecas uz Vispārējās tiesas sniegto Finanšu regulas 73.a panta un Īstenošanas regulas 85.b panta interpretāciju, pamatotību

36 Jāatgādina, ka, pirmkārt, atbilstoši Finanšu regulas 73.a pantam, “neskarot īpašu regulu noteikumus un Padomes lēmuma piemērošanu attiecībā uz [Eiropas Savienības] pašu resursu sistēmu, [Savienības] tiesībām attiecībā pret trešām personām un trešo personu tiesībām attiecībā pret [Savienību] noilguma termiņš ir pieci gadi. Noilguma termiņa aprēķināšanai izmantojamo dienu un minētā termiņa

pārtraukšanas nosacījumus paredz īstenošanas noteikumos". Otrkārt, saskaņā ar Īstenošanas regulas 85.b panta 1. punkta pirmo daļu "noilguma termiņš [Savienības] prasījumiem attiecībā uz trešām personām sākas nākamajā dienā pēc tam, kad beidzies ar [..] parādzīmi parādniekam paziņotais termiņš".

37 Lai noraidītu apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatu par to, ka otrā ģenerālsekretāra lēmuma pieņemšanas dienā, 2010. gada 7. oktobrī, attiecībā uz Parlamenta prasību atgūt strīdīgo summu bija iestājies noilgums atbilstoši Finanšu regulas 73.a pantam, Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 39. un 40. punktā būtībā uzskatīja, ka saskaņā ar kopīgi piemērojamajiem šī panta un Īstenošanas regulas 85.b panta noteikumiem noilguma termiņš bija jāsāk skaitīt tikai nākamajā dienā pēc tam, kad beidzies ar otro paziņojumu par parādu apelācijas sūdzības iesniedzējam paziņotais termiņš, proti, 2011. gada 20. janvārī. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā no tā secināja, ka 2010. gada 7. oktobrī noilguma termiņš nebija sācies un ka līdz ar to tas šajā datumā noteikti nebija beidzies.

38 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 43. punktā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs arī bija vēlējies pārmest Parlamentam, ka tas nav izpildījis prasības, kuras paredz saprātīga termiņa princips, saskaņā ar kuru fundamentālā prasība ievērot tiesisko noteiktību nepieļauj, ka Savienība varētu bezgalīgi novilcināt savu pilnvaru īstenošanu. Vispārējā tiesa atgādināja, ka pienākums ievērot saprātīgu termiņu administratīvajā procesā ir Savienības tiesību vispārīgs princips, kura ievērošanu nodrošina Tiesa un kurš turklāt kā tiesību uz labu pārvaldību sastāvdaļa ir pārņemts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā.

39 Vispārējā tiesa, uzskatot, ka saprātīga termiņa ievērošana ir prasīta visos gadījumos, kad, ja nav piemērojamā tiesiskā regulējuma, tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principi nepieļauj to, ka Savienības iestādes varētu rīkoties bez jebkāda ierobežojuma laikā, pārsūdzētā sprieduma 45. un 46. punktā konstatēja, ka šajā lietā nedz Finanšu regulā, nedz Īstenošanas regulā nebija precizēts termiņš, kurā ir jāpaziņo paziņojums par parādu, un ka tādējādi tai bija jāpārbauda, vai Parlaments bija izpildījis saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus.

40 Pārsūdzētā sprieduma 47. un 49. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, pirmkārt, ka ilgums no apelācijas sūdzības iesniedzēja deputāta pilnvaru beigām 1999. gadā līdz otrā ģenerālsekretāra lēmuma pieņemšanas dienai 2010. gada 7. oktobrī nepasargā no kritikas saistībā ar saprātīga termiņa principu. Otrkārt, attiecīgajai personai pārmestie nodarījumi bija saistīti ar grāmatvedības dokumentiem, kuri jau bija Parlamenta rīcībā, kuram bija jāpievērš uzmanība apelācijas sūdzības iesniedzēja 1999. gada 13. jūlija vēstulei, kurā tika lūgts izskaidrot parlamentārās palīdzības izdevumu atmaksas kārtību.

41 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 50. punktā secināja, ka Parlamenta uzsāktā pārbaudes procedūra varēja tikt ātrāk pasteidzināta un ka otrais ģenerālsekretāra lēmums arī varēja tikt pieņemts ātrāk, kas nozīmē, ka Parlaments nebija izpildījis saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus.

42 Tā tomēr nolēma, ka pamats par saprātīga termiņa principa pārkāpumu ir jānoraida, jo tā rezultātā akts var tikt atcelts tikai tad, ja minētais pārkāpums ir ietekmējis tā adresāta tiesības uz aizstāvību. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 52. punktā uzskatīja, ka šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējs savos apsvērumos, kurus viņš bija iesniedzis par saprātīga termiņa pārkāpumu, nebija izvirzījis nevienu argumentu par viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

43 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Finanšu regulas 73.a pantā ir ietverts vispārīgs noteikums, kurā attiecībā uz Savienības prasījumiem ir paredzēts piecu gadu noilguma termiņš, un šī termiņa aprēķināšanai izmantojamās dienas noteikšana ir atstāta īstenošanas noteikumiem, kuri saskaņā ar šīs regulas 183. pantu ir jāpieņem Eiropas Komisijai.

44 No šiem noteikumiem izriet, pirmkārt, ka Finanšu regulas 73.a pants pats par sevi bez tā īstenošanas noteikumiem nevar tikt izmantots, lai noteiktu, vai attiecībā uz Savienības prasījumu ir iestājies noilgums.

45 Otrkārt, Savienības likumdevējs, šādi ietverot vispārīgu noteikumu, kurā ir paredzēts piecu gadu noilguma termiņš, uzskatīja, ka šāds termiņš ir pietiekams, lai aizsargātu parādnieka intereses attiecībā pret tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principu prasībām un lai Savienības struktūras varētu atgūt nepamatoti izmaksātās summas. Kā savu secinājumu 50. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, Finanšu regulas 73.a panta mērķis it īpaši ir laika ziņā ierobežot iespējas atgūt Savienības prasījumus attiecībā uz trešajām personām, lai izpildītu labas finanšu pārvaldības principu. 73.a pantā ietvertās normas īstenošanas noteikumi var tikt pieņemti tikai saskaņā ar šiem mērķiem.

46 Šajā ziņā Īstenošanas regulas 85.b pantā ir noteikts noilguma termiņa sākumpunkts, sākot no nākamās dienas pēc tam, kad beidzies ar paziņojumu par parādu parādniekam paziņotais termiņš, proti, ar aktu, ar kuru kredītrīkotāja konstatējums par parādu ir darīts zināms parādniekam, kuram noteikts samaksas termiņš, atbilstoši Īstenošanas regulas 78. pantam.

47 Kā pārsūdzētā sprieduma 45. punktā ir norādījusi Vispārējā tiesa, tomēr ir jākonstatē, ka nedz Finanšu regulā, nedz Īstenošanas regulā nav precizēts termiņš, kurā paziņojums par parādu ir jāpaziņo pēc attiecīgā prasījuma rašanās dienas.

48 Ņemot to vērā, kā atgādināts pārsūdzētā sprieduma 44. punktā, tiesiskās noteiktības princips prasa, lai, ja nav piemērojamā tiesiskā regulējuma, attiecīgā iestāde šo paziņojumu izdara saprātīgā termiņā. Ja tas nenotiek, kredītrīkotājs, kuram paziņojumā par parādu ir jānosaka samaksas termiņš, kurš saskaņā ar pašu Īstenošanas regulas 85.b panta formulējumu ir noilguma termiņa sākumpunkts, varētu brīvi noteikt šī sākumpunkta datumu, nesaistot to ar brīdi, kad radās attiecīgais parāds, kas acīmredzami būtu pretrunā tiesiskās noteiktības principam, kā arī Finanšu regulas 73.a panta mērķim.

49 Šajā ziņā, ņemot vērā šo 73.a pantu, ir jāatzīst, ka paziņojuma par parādu paziņošanas termiņš ir jāuzskata par nesaprātīgu, ja šis paziņojums notiek ilgāk nekā pēc pieciem gadiem, sākot no brīža, kad iestāde faktiski varēja izvirzīt savu prasījumu. Šo prezumpciju var atspēkot tikai tad, ja attiecīgā iestāde pierāda, ka, neraugoties uz tās veikto rūpību, kavēšanās rīkoties ir notikusi parādnieka dēļ, it īpaši viņa kavējošas manipulācijas vai negodprātīgas rīcības dēļ. Ja šādu pierādījumu nav, līdz ar to ir jākonstatē, ka iestāde nav izpildījusi saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus.

50 Šajā gadījumā, kā pārsūdzētā sprieduma 46.–50. punktā ir konstatējusi Vispārējā tiesa, Parlaments pieņēma un apelācijas sūdzības iesniedzējam paziņoja otro ģenerālsekretāra lēmumu un otro paziņojumu par parādu tikai 2010. gada oktobrī, lai arī viņa deputāta pilnvaras beidzās 1999. gadā, lai arī Parlaments par attiecīgajiem faktiem uzzināja 2005. gada 18. martā, kad tam tika nosūtīts *OLAF* galīgais ziņojums, un lai arī Parlamenta rīcībā pirms šī datuma bija grāmatvedības dokumenti, kuri saistīti ar šiem faktiem. Ja nav pierādījumu par šīs personas rīcību, kas izskaidrotu šo kavēšanos, Vispārējā tiesa pareizi ir uzskatījusi, ka Parlaments šajā lietā nav izpildījis saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus.

51 Tomēr, pārsūdzētā sprieduma 51. un 52. punktā uzskatot, ka šī saprātīga termiņa principa pārkāpuma rezultātā nav jāatceļ otrais ģenerālsekretāra lēmums, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs nebija pierādījis, ka minētais pārkāpums ir ietekmējis viņa tiesības uz aizstāvību, Vispārējā tiesa ir kļūdījusies attiecībā uz sekām, kurām ir jāizriet no saprātīga termiņa principa pārkāpuma, ja Savienības likumdevējs ir pieņēmis vispārīgu tiesību normu, Savienības iestādēm uzliekot pienākumu rīkoties noteiktā termiņā.

52 Savienības likumdevējs, pieņemot, kā minēts šī sprieduma 45. punktā, vispārīgu noteikumu, saskaņā ar kuru, kā izriet no Finanšu regulas 73.a panta, Savienības prasījumiem attiecībā pret trešajām personām noilgums ir pieci gadi, bija vēlējies eventuālajiem Savienības parādniekiem piešķirt garantiju, ka pēc šī

termiņa attiecībā uz tiem saskaņā ar tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības prasībām nevarēs attiecināt šādu prasījumu atgūšanas pasākumus, attiecībā uz kuriem tie tādējādi ir atbrīvoti no pierādījumu iesniegšanas par to, ka šie prasījumi uz tiem neattiecas.

53 Līdz ar to ir jāņem vērā Savienības likumdevēja šādi nepārprotami izteiktā griba laika ziņā ierobežot iespēju iestādēm atgūt Savienības prasījumus attiecībā pret trešajām personām, lai izdarītu secinājumus no konstatējuma, ka kāda no šīm iestādēm nav izpildījusi saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus.

54 Ņemot vērā tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības prasības, kuras ir šīs likumdevēja gribas pamatā, šajā lietā nav atbilstoši atsaukties uz Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 51. punktā atgādināto judikatūru, saskaņā ar kuru saprātīga termiņa principa pārkāpuma rezultātā var tikt atcelts apstrīdētais tiesību akts tikai tad, ja šis pārkāpums ir aizskāris tiesības uz aizstāvību.

55 Šajos apstākļos, tā kā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Parlaments nav izpildījis saskaņā ar saprātīga termiņa principu paredzētos pienākumus, tā, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, nevarēja atturēties atcelt otro ģenerālsekretāra lēmumu, pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nebija norādījis tiesību uz aizstāvību aizskārumu.

56 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa kļūdījās, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmo pamatu.

57 Ņemot vērā visus šos apsvērumus – nepastāvot nepieciešamībai izskatīt pārējos lietas dalībnieku izvirzītos argumentus un pamatus –, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, ciktāl tas attiecas uz lietu T-560/10.

Par prasību Vispārējā tiesā

58 Atbilstoši Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Tiesa pārsūdzētā sprieduma atcelšanas gadījumā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī.

59 Šajā lietā Tiesa uzskata, ka *R. Nencini* Vispārējā tiesā celtā prasība atcelt tiesību aktu ir izskatāmā stāvoklī un ka par to ir taisāms galīgais spriedums.

60 Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzēja pamats par noilgumu un saprātīga termiņa principa pārkāpumu ir jāapmierina šī sprieduma 48.–50. punktā minēto motīvu dēļ.

61 Līdz ar to ir jāatceļ otrais ģenerālsekretāra lēmums un otrais paziņojums par parādu.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota vai ja tā ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

63 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šo pašu tiesību normu Tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

64 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz viņa apelācijas sūdzības prasījumiem, ciktāl tie attiecas uz lietu T-431/10. Otrkārt, Parlamentam spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz tā apelācijas tiesvedībā izvirzītajiem pamatiem,

ciktāl tie attiecas uz lietu T-560/10. Līdz ar to, tā kā katrs lietas dalībnieks ir prasījis atlīdzināt tiesāšanās izdevumus no otra lietas dalībnieka, ir jāpiespriež Parlamentam segt savus, kā arī atlīdzināt trīs ceturtdaļas no apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā.

65 Attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē lietā T-560/10 tos sedz Parlaments.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Nencini*/Parlaments (T-431/10 un T-560/10, EU:T:2013:290), ciktāl tas attiecas uz lietu T-560/10;

2) atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2010. gada 7. oktobra lēmumu atgūt konkrētas summas, kuras *Riccardo Nencini*, kurš ir bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, ir saņēmis kā atlīdzību par ceļa un parlamentārās palīdzības izdevumiem, kā arī Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2010. gada 13. oktobra paziņojumus par parādu Nr. 315653;

3) Eiropas Parlaments sedz savus, kā arī atlīdzina trīs ceturtdaļas no *Riccardo Nencini* tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā;

4) Eiropas Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē lietā T-560/10;

5) apelācijas sūdzību pārējā daļā noraidīt.

[Paraksti]